

Sygn. akt IV CSK 124/17

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w L.
przeciwko Uniwersytetowi [...] w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 12 września 2016 r., sygn. akt IX Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 22 grudnia 2015 r., którym zostało oddalone w stosunku do pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 64 784 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2012 r.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie: „czy w świetle art. 509 - 512 k.c., w przypadku umowy cesji wierzytelności przyszłych, jeśli wcześniej dłużnik był powiadomiony o przelewie tych

wierzytelności, to dłużnik spełniając świadczenie do rąk poprzedniego wierzyciela, nie może uwolnić się od odpowiedzialności wobec uprawnionego z tytułu przelewu wierzytelności przyszłych (cesjonariusza)".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom, ponieważ objęte nim kwestie nie stanowią nowego nierozwiązanego dotychczas problemu. Umowa przelewu wierzytelności przyszłych była przedmiotem licznych wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które zresztą zostały powołane, a nawet omówione w uzasadnieniu wniosku. Sformułowane pytanie dotyczy poruszanej już materii. Oznacza to, że skarżąca

zmierza do uzyskania odpowiedzi co do trafności kwestionowanego rozstrzygnięcia, a zatem prawidłowości zastosowania prawa w okolicznościach sprawy, co nie spełnia warunków przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto pominięta została konieczność dokonywania oceny roszczenia w kontekście treści umowy przelewu wierzytelności, w której strony mogły uregulować wzajemne prawa i obowiązki w sposób odbiegający od ogólnej zasady (art. 510 § 1 k.c.). Sama zaś treść pytania zawiera zarazem odpowiedź, co wskazuje, że skarżąca w istocie nie ma wątpliwości dotyczącej odpowiedzialności pozwanego. Brak argumentów przemawiających za twierdzeniem powódki, że rzeczywiście wyłoniło się zagadnienie prawne wymagające podjęcia przez Sąd Najwyższy po raz kolejny tej problematyki.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw